

Facilis Et Succincta S.S. Canonum Doctrina

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1690

§. V. Utrùm, & quando adulterium spirituale, sive oblapsum in hæresin, vel Apostasiam à fide, alterius conjugis, liceat Catholico instituere divortium, & an ei reverso ad sidem debeat conciliari, seu ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61641)

terium relabatur, divortium institui, ratio & auctoritas supra relata probat, quia præcedens venia, & reconciliatio ad præterita quidem delicta, non autem ad futura se extendit. Sicuti tamen communiter & per se non tenetur in conscientia separare se ab adultero innocens, cum separatio talis permessa quidem sit à Christo, non tamen præcepta, & possit innocens quocumque tempore adulterum v. g. dimissum repetere, modo neuter conjugum statum mutaverit; ita, si innocens prius post sententiam divortii latam, adulterium committat, ex probabili sententia non tenetur redire ad conjugem, à quo propter hujus adulterium, per sententiam separatam pars ista fuit, cum per sententiam divortii liberata sit hæc pars prius innocens, ab obligatione cohabitationis matrimonialis, & alter nullum jus habeat repetendi conjugem, cum per adulterium, post sententiam separationis latam, non censentur compensari delicta.

§. IV.

An vir possit dimittere uxorem sine iudicio Ecclesia etiam propter publicum ac notorium impedimentum parentela, seu cognationis?

Rectius fortassis hæc questio mota fuisset in Tit. 14. supra, ubi actum est de consanguinitate & affinitate, quia tamen in hoc tit. e. Porro 3. Pontifex hanc questionem decidit, placuit Auctori Method. hinc eam referre; respondet ergo in cit. e. Pontifex, absque iudicio Ecclesie talem non posse propriam

auctoritate uxorem dimittere, cum qua matrimonium in facie Ecclesie contraxit (ob reverentiam scilicet tanti sacramenti) etiam si impedimentum in notorium (publica scilicet fama) multa dicuntur notoria, eoque publica de illis fama sit, quæ tamen notoria non sunt; & hinc *cap. subsecutus, significasti*, ubi dicitur, cogi non debere eam ad conjugem recipiendam, quam propter adulterium notorium, sine auctoritate tamen Ecclesie, dimiserat, non contradicit priori *cap. Porro*, cum in posteriore capitulo notorium dicit, quod nulla tergiversatione negari, aut excusari potest, in priore vero capitulo, notorium, non omne dubium, & in contrario exceptionem, excludit.

§. V.

Virum, & quando ob adulterium spirituale, sive ob lapsum in hæresim, vel Apostasiam à fide, alterius conjugis, sine Catholico instituire divortium. Et an ei reverso ad fidem debeat conciliari seu ad eum redire?

Quod possit propter lapsum in hæresim, vel Apostasiam à fide alterius conjugis, si pertinax pars hæc sit, notoricens conjugis divortium facere, ex apostolo Paulo ad Titum 3. & ex c. *Quæstio 2. h. t.* ac pluribus aliis iuribus patet; enim in carnali adulterio, sive hoc deparationis faciendæ concessus est innocentis, negari non debet propter adulterium spirituale; & quamvis propter adulterium spirituale, non possit divortium celebrare innocens conjugis, in colligitur ex cit. e. *Quæstio*, utrumque

que tamen hoc tam carnale, quam spirituale adulterium excipitur, illud quidem ob fidem thori fractam, hoc ob periculum perversionis. Quod si tamen uxor à viro in hæresin lapsa, propria auctoritate divertis, compelli potest, ut ad eam, si fidem iterum amplectatur, redeat; si verò per iudicium Ecclesiæ ab eo separata fuit, compelli non potest, ut ad eum conversum redeat, *c. De illa b. h. e.* post quod religionem ingressa, & professa fuerit (ut ne scilicet textus *hujus a. De illa*, & sequentis capituli contradicant sibi) quod facere liberè potest.

§. VI.

An sicut conjugale vinculum non dissolvitur, altero conjugum fidelium in hæresin vel infidelitatem lapsa, ita etiam si unus ex infidelibus conjugibus convertatur ad fidem, dissolvatur vinculum conjugii & conversus aliud matrimonium inire possit?

R. Respondetur per hoc, quod unus fidelium in hæresin vel infidelitatem labatur, non dissolvi vinculum matrimoniale, ut ex dictis jam patet, patet tamen etiam ex *c. Quanto 7, b. e.* quod si ex conjugibus infidelibus, alter ad veram fidem convertatur, & transeat, altera in sua infidelitate permanente, & vel omnino non, vel non sine blasphemia divini nominis cohabitare volente, vel ut pertrahat conversum ad peccatum mortale, ac pervertat, poterit conversus, ad secunda vota transire, relicta pertinaci & perversa conjugè, in sua infidelitate; quod hodie etiam in eo casu præceptum est, quo infidelis conjux cohabitare vel

Compend. Pirking.

let conjugi fideli, etiam sine injuria creatoris, & sine inductione ad peccatum grave, ob periculum saltem seductionis, sive deinde hoc subsit ex propria fragilitate, sive ex malitia infidelis, concedente domino hanc matrimonii dissolutionem in favorem fidei. Probabilius tamen est, quod matrimonium in tali casu fidelis taliter conversi cum infideli non dissolvatur ipso jure, per solam conversionem, sed tum demum, quando conversus aliud matrimonium inivit, quia si velit relicta in sua infidelitate uxor v. g. sequi postea maritum, & ad fidem etiam converti, vel saltem cohabitare illi sine injuria creatoris, & sine inductione ad peccatum mortale, tenetur eam fidelis maritus, si nondum alias nuptias contraxit, recipere, in baptismo enim non conjugia, sed crimina solvuntur.

§. VII.

Proponuntur & resolvuntur aliæ quæstiones circa matrimonium infidelium, conversorum ad fidem Christianam, & divortium inter illos instituendum.

EX c. Gaudemus g. h. e. habemus primò, quod infideles in gradibus à jure Canonico tantum prohibitis matrimonialiter conjuncti, non debeant à se invicem separari, si postmodum ad fidem convertantur, cum illi in sua infidelitate constituti legitime contraxerint, nullo impedimento, purè Canonico, eorum matrimonium dirimente, eò quod Ecclesia nullam in illos habeat temporis jurisdictionem, & eorum in infidelitate contracta matrimonia, verissi-

V u u m m m m